

органа. Но и ако треба да се одвоји право од политике и идеологије, не значи да између њих нема „додира“ и да уставно право није под извесним идеолошко-политичким утицајем, да не трпи извесан притисак партијске политике, њеног програма као и идеолошко-политичких ставова и смерница руководећих центара партијског и политичког одлучивања.

3. Пракса је користан извор права па и уставног права зато што без ње теорија нема никаквог смисла јер тек у јединству теорије и праксе може нешто да се докаже и потврди као истинито или не. У том светлу треба посматрати и однос уставне праксе и теорије, односно науке уставног права. Пракса се ту појављује као реална примена, као остварење уставног права у животу, у реалним односима међу људима. Зато је пракса важнија уколико је „реалнија“, ближа самом уставном праву онаквом какво је оно стварно. Она је тада у правом смислу лице и наличје теорије или, како каже Ј. Ђорђевић, теорија у акцији и акција проверавања, негирања и превазилажења теорије. Као што нема теорије без праксе тако нема ни праксе без теорије па су оне у нужном узајамном односу. Уставна пракса треба да помогне да се утврди однос између нормативног и стварног, оног што треба да буде и оног што јесте. Она треба да омогући да се дође до истине, стварног односа и функционисања уставних институција.

ГЛАВА ТРЕЋА

ОПШТА ПИТАЊА УСТАВА

I. ПОЈАМ И НАСТАНАК УСТАВА

1. ИСТОРИЈАТ УСТАВНОСТИ И УСТАВА

Устав по свом појму и називу је новија појава, међутим по свом пореклу је стара установа која прати развој државности, односно државе од њеног настанка. При томе је и сама еволуција назива устава дуга, датира још из античког доба и први такав назив се везује за Атину и њен устав. Истина, није доказано да ли су се устави Атине па и Спарте и других грчких градова – држава (Полиса), називали тако или другачије, али се уз њихову појаву везује настанак овог назива. У сваком случају